

Истинската история

Нови сведения към "ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ"

Интересно е да се знае, че св. цар Константин Велики взема законодателни мерки по отношение на евреите, тъй като те са основните врагове на християнството и инициатори на повечето гонения. Той им забранява да притежават роби християни, както и да обрязват своите роби. Преминаването на християни към юдаизма се забранява. Забранени са и събиранията им за религиозни служби!

Друг съществен факт е, че тракиецът Константин, който погрешно е смятан за грък всъщност воюва с византийците, разбива ги С ПОМОЩА НА БОГА И СЪС ЗНАМЕНИЕТО НА ЧЕСТНИЯ И ЖИВОТВОРЯЩ КРЪСТ и превзема тяхната столица Византион, където премества и столицата на империята, наричайки я със своето име.

Ето какво е записано по този повод:

✖ "Друг път цар Константин тръгна на война срещу византийците, чийто малък град Византион* беше основан по времето на юдейския цар Манасия от някой си грък Визас и наречен на неговото име. След като беше на два пъти побеждаван от тях, цар Константин се намираше в голяма печал. Когато дойде вечерта, той вдигна очи към небето и видя написани от звезди следните думи: "Призови Ме в скръбен ден; Аз ще те избавя и ти ще Ме прославиш" (срв. Пс.49:15). Обхванат от трепет, той отново вдигна очи към небето и видя както преди Кръст, изобразен от звезди, а наоколо надпис: "С него ще победиш". И заповядвайки да носят пред войската кръст, той победи враговете си и завзе техния град Византион.

* Византион, впоследствие Константинопол или Цариград, бил издигнат като столица от император Константин Велики. Отначало градът бил малка Мегарска колония, основана около 658г. пр. Р. Хр. и наречена на името на нейния основател. Тя била създадена от преселници, дошли от малоазийския град Милет, който бил подчинен по онова време на Персийското царство.

27.09 по еретическия, † 14.09 по православния календар - Всемирно въздвижение на Светия и Животворящ Кръст Господен (Кръстовден)

Има друга версия за името на града, който в древността е наричан Βυζαντιον, а за негов основател се споменава Βυζας (Бузас). Личното име Бузас е тракийско, то се ползва и от старите българи под варианта Бузан (*Attamen prius quam Italiam aduentaret, Trapstilam Gepidarum regem inidias sibi molientem bello superans extinxit, Busan quoque Vulgarorum regem magna simul cum suis agminibus caede prostravit...*). Има тракийско племе **Βυζαῖοι**, но тези факти са извесни предимно на специалистите (В. Георгиев, *Езикът на траките*, 1977, стр.71).

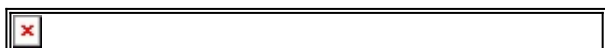
Византион е било първоначално тракийско селище, в което гърците основават колония и постепенно засилват присъствието си изтласквайки местното население.

Това вероятно е една от причините тракиецът Константин да премести столицата си там, след отвоюването на града от византийските гърци.

Константин Багренородни разказва, че по времето на Константин Велики Тракия станала особена тема

(военноадминистративна област). Сведението на Багренородни се потвърждава от Григорий Козин, който пише, че Константин Велики построил **в земите на скитите** през през IV-ти век **градовете Плискува, Перестлава, Констанция (Констанца), Дуросторум (Силистра)**. Не е трудно да се види, че **Плискува и Перестлава** са **Плиска и Преслав**, чиито крепостни стени са изградени в тракийски, а не в римски стил. Тъй като имената Плиска и Преслав са български това отново показва, че през **306-337 г. е имало българи на юг от река Дунав**. Както споменахме вече, градове с такива имена нашите предци основават и далеч на север, като ги наричат **ПЕРЕСЛАВЛ** (днес се казва **Переславл Залески**), **ПЕРЕЯСЛАВЛ РЯЗАНСКИ** и **ПЛИСКОВА** (на **старославянски Плѣсковъ** - днешния Псков). От тази северна Плѣсковъ произлиза, както вече писахме **ДРУГА ПОДОБНА НА СВЕТИ КОНСТАНТИН РАВНОАПОСТОЛНА ЦАРСТВАЩА ЛИЧНОСТ - ПРОСВЕТИТЕЛКАТА НА РУСИЯ СВЕТА КНЯГИНЯ ОЛГА, ЗА КОЯТО ЯСНО Е НАПИСАНО, ЧЕ Е БЪЛГАРКА:**

“Игоря же жени в Болгарѣхъ, поятъ же за него княжну именемъ Ольгу. И бѣ мудра велми” - (Игоръ взе жена отъ болгарите, която за него бе наречена княгиня Ольга. И бе тя мъдра много)... “Приведоша ему (Игоря) жену изъ Плискова, именемъ Ольгу, остроумицу и корень и основание вѣре християнской и нашъ вождь.” - Доведоха за него (за Игоръ) жена отъ Плискова, именуема Ольга, начетена и корен и основа на християнската вяра и нашъ вождь. („Родословецъ русскихъ князей“)...

**Свети Киприан (Цамблак),
митрополит Киевски и на
цяла Русия. Фрагмент от
икона от XVII в., "Успенски
събор" на Московския
Кремъл**

Има и друга личност, която е наш сънародник и изиграва основна религиозна и политическа роля в Русия. **ТОВА Е ОБЕДИНИТЕЛЯТ НА РУСКИТЕ ЦЪРКВИ И НА РУСКИТЕ КНЯЗЕ - РОДЕНИЯ И ИЗРАСНАЛ В ТЪРНОВСКИ АРИСТОКРАТИЧЕН РОД СВЕТИ КИПРИАН ЦАМБЛАК, МИТРОПОЛИТ КИЕВСКИ, МОСКОВСКИ И НА ЦЯЛА РУСИЯ.** Ето какво е записано в житието му: „Стремейки се да задържи Мала Рус в църковно единство с Великата Рус и стараяйки се да запази Литва в православното лоно, патриарх Филотей ръкополага на 2 декември 1375 г. Киприян за митрополит Киевски, Руски и Литовски и решава след смъртта на митрополит Алексей Киприян да стане митрополит на цяла Русия...

През есента 1390 г., през четвъртата седмица на Великия пост, митрополит Киприян тържествено влиза в Москва. След 14 години на усилия и премеждия Киприян получава повече, отколкото е желал някога - **фактически той обединява под своята власт разделените части на Московската митрополия и до самата си кончина я управлява в качеството си на митрополит на цяла Русия.**

В продължение на 17 години този високообразован българин заема най-високия пост в йерархията на Руската православна църква...

Митрополит Киприян живее и твори в сложно време на междуособни борби, когато многобройните руски уделни князе с мъка се разделят със своята независимост. **В това отношение ролята на митрополит Киприян е огромна.**

Той допринася много за обединението на руските земи около Московското княжество, защото това е повелята на времето: за да дадат успешен отпор на многобройните вътрешни и външни предизвикателства, руските славяни е трябвало да бъдат единни и сплотени.“

***29.09 по еретическия, † 16 септември по православния календар - Св. Киприян Цамблак
Чудотворец***

По неговите молитви, като главен архиерей и по молитвите на целия руски клир и миряни се извършва ВЕЛИКО ЧУДО, СПАСИЛО МОСКВА И ЦЯЛА РУСИЯ ОТ ПРЕВЗЕМАНЕ И РАЗОРЕНИЕ:

*Първообраз на
чудотворната Владимирска
икона на Божията майка*

„По времето на великия княз Василий Дмитриевич и светейшия митрополит Киприан руската земя била нападната от агарянския цар, монголския завоевател Тамерлан...

Великият княз помолил своя духовен баща, преосвещения митрополит Киприан, да обяви всенароден пост и молитва. Той го молел също и за защита на престолния руски град да пренесе в Москва чудотворната икона на Божията Майка от град Владимир...

Общата усърдна молитва не била напразна. В същия ден, в който честната икона на Пресвета Богородица била пренесена в Москва, **нечестивият агарянски цар Тамерлан се ужасил от страшно видение и обърнал назад своята войска, макар никой да не го преследвал.**

Насън той видял пред себе си висока планина, а от върха ѝ срещу него със златни жезли в ръце вървели светители и го заплашвали. Във въздуха над тях Тамерлан съзрял необикновена светлина и една Царица, която стояла сред светителите в неизказана слава, облечена в багреница и сияеща по-ярко от слънцето с мълниеносни лъчи. Около нея имало безброй въоръжени воители, които ѝ служели и като че се приготвяли за война. Ръцете на Царицата били вдигнати към небето и Тя сякаш се молела. Сторило му се, че Тя го заплашва и му заповядва да напусне руските предели, а на войнството Си повелява да се хвърли срещу него.

Тамерлан бил ужасен от страшното видение. Той станал от ложето си и извикал:

- Горко ми, защото видях страшно нещо!

И нещастникът треперел и стенел, като в изстъпление.

След време той дошъл на себе си, повикал князете и военачалниците си и им разказал за видяното, треперейки от страх.

А те, когато изслушали разказа му и видели уплахата му, също изпаднали в ужас и недоумявайки, се питали един друг:

- Какво ще стане сега?

Някои казвали:

- Тази Царица е Майката на християнския Бог, Господ Иисус Христос. Несъмнено Тя възнамерява да защити християните, защото е тяхна Помощница и Застъпница.

Тамерлан казал:

- Ако християните имат такава Помощница, напразно сме се въоръжили против тях и се трудим суетно, защото, ако изпрати дори само един от онези, които са с Нея, Тя ще победи всички ни и няма да намерим място, където да се скрием.

И нечестивият цар с цялото си войнство побягнал с позор, защото на агаряните им се струвало, че ги преследват множество руски полкове. Уплашени и объркани от това, те се тъпчели един другото, хвърляли оръжието и изоставяли плячката и пленниците си.

Така по молитвите на Пресветата Богородица на православните християни била дарувана победа без бой, поражение на враговете без кръвопролитие...”

08.09 по еретическия, † 26 август по православния календар - Празник в чест на посрещането на Владимирската икона на Божията Майка...

...

На мястото на Византион бива издигнат Константинопол, който става новата столица на Римската Империя. Константин Велики е имал намерение да направи от София най-величествения град на държавата си, често е казвал
- **Sardica mea Roma est - Сердика (София) е моя Рим...** в крайна сметка обаче надделява избора за тракийското селище

Византион (**Βυζαντιον**).

Освен Константин Велики, Източната и Западната Римски империи са ръководени от още много владетели с тракийски произход.

Максимин I Тракиец

Първият император от тракийски произход е Максимин I Тракиец, **който е син на гота Мика** (Missa) (***Historia Augusta, Life of Maximinus 1:6***). Роденият в селище близо до София Галерий също става император и дори е възнамерявал да нарече Римската Империя Дакийска. Император Максимин Дая е роден и израстнал в Мизия. Тракийци са и дошлите след свети цар Константин Велики негови наследници и други по-късни императори - **Константин II, Констанс I, Констанции II, роденият в Мизия Ветран, Юлиан, Маркиан, Лъв Бесът, Юстин I, Юстиниан I, Тиберий II, Фока...** До 610 г. с кратки изключения владетели на Римската Империя са хора от тракийски произход. **Защо да се чудим тогава, че старите българи са имали претенции за престола в Константинопол (Византиум)? Та той им е принадлежал по право!**

Ето историята на един от тези владетели, **КОЙТО Е БИЛ ХРАБЪР ВОИН С ДОБРО И ЧЕСТНО СЪРЦЕ, ЗА КОЕТО Е ИЗБРАН ОТ САМИЯ БОГ ДА СТАНЕ ИМПЕРАТОР НА ХРИСТИЯНСКАТА ИМПЕРИЯ**. Описането е от православното житие на благоверната му света съпруга – царица Пулхерия:

„На 42-рата година от рождението си император Теодосий се разболял и като чувствал вече приближаването на смъртта, разказал на света Пулхерия за откровението, което имал в църквата на свети Йоан Богослов в Ефес. Когато веднъж стоял там на молитва, му било открито, че след смъртта му негов приемник ще стане воинът Маркиан. Затова императорът помолил света Пулхерия да съдейства на Маркиан, за да заеме престола.

Маркиан бил родом от Тракия.
Син на воин и сам храбър воин, той бил човек на зряла възраст, разумен и с добър нрав. Като бил предизбран свише да стане цар, от младини той бил пазен по чудесен начин от смъртта. Веднъж, като отивал към Филипопол, той намерил на пътя труп на човек, който неотдавна бил убит, и се спрял над него, трогнат от жалост към убийтия. Желаяйки да извърши милосърдно дело - да погребее мъртвия, той започнал да копае гроб за него. И ето, преминаващите по същия път видели как Маркиан погребва мъртвеца. Като помислили, че той е извършил убийството, те го заловили и го завели в града, където го предали на съда. Тъй като нямало никой, който да може да засвидетелства неговата невинност, а на собственото му оправдание не повярвали, той бил осъден на смърт като убиец. Когато пристъпвали към изпълнението на наказанието, **чрез Божествено откровение, бил посочен**

действителният убиец, който получил възмездие според делата си, а Маркиан бил освободен с чест. След това той служил в гръцката войска под началството на Аспар. По време на войната с вандалите, когато последните победили гърците и взели мнозина от тях в плен, заедно с тях бил пленен и Маркиан и отведен при вожда на вандалите Гизерих. Веднъж Гизерих, като желяел да види какво правят пленниците, излязъл в един горещ ден и застанал на едно възвишение. **Тогава видял в далечината Маркиан, който спял на земята, а над него стоял орел с разперени криле и го прикривал, подобно на сенник, от слънчевите лъчи.** Като видял това, Гизерих прозрял бъдещето на своя пленник и след като го извикал при себе си и го разпитал за неговото име и произход, му казал:

- Ако искаш да бъдеш жив, невредим и свободен, закълни се пред мен, че **когато се възкачиш на царския престол,** никога не ще воюваш с вандалите, а ще живееш в мир с нас!

Маркиан се заклел в това, което Гизерих поискал от него, и с чест бил пуснат да се върне в родината си.

След като се върнал от плена, Маркиан отново заел видно място в гръцката войска. Веднъж, по време на похода на гърците срещу персите, Маркиан се разболял по пътя и останал в един ликийски град - Сидин. Тук го приели в дома си добри хора, двама братя - Татиан и Иулиан, които твърде много го обикнали и старателно се грижели за здравето му. След като оздравял, двамата братя отишли заедно с него на лов за птици. Когато станало пладне и слънчевият зной се усилил, те легнали да си починат и заспали. Татиан се събудил пръв от съня и също както някога Гизерих видял голям орел, който стоял с разперени криле над спящия Маркиан и го предпазвал от парещото слънце. Като видял това, Татиан събудил помладия си брат Иулиан и те двамата, удивени, наблюдавали

това чудесно явление. Когато след това станал и Маркиан, орелът отлетял, а братята предсказали на Маркиан, че той ще стане цар и го питали каква благодарност и милост ще им окаже, когато се възцари. А той им отговорил:

- Ако вашето предсказание се сбъдне, тогава вие ще ми бъдете наместо мои бащи.

След това Маркиан започнал да придобива все по-голяма и по-голяма слава, **защото Сам Бог прославял мъжа, когото избрал, заради неговото сърце**. Между това починал благочестивият император Теодосий Младши, а неговата съпруга Евдокия отново се оттеглила в Иерусалим и там, след като преживяла няколко години в благочестие, също починала и била погребана в построената от нея църква в чест на свети първомъченик Стефан. След смъртта на Теодосий, **света Пулхерия, с подкрепата на придворните и военачалниците, поставила на императорския престол Маркиан, като мъж достоен и угоден на Бога**. След като се възцарил, Маркиан извикал в двореца двамата споменати братя - Татиан и Иулиан, и като ги почел с високи санове, ги поставил за управители, единия - на Тракия, а другия - на Ликия. Също така той изпълнил и своята клетва пред Гизерих, като запазил ненарушим мир с него до края на царуването си. След като Маркиан станал цар, света Пулхерия пожелала да се върне отново в своето уединение, но новоизбраният цар и целият синклит я помолили да не ги оставя без своята помощ в управлението на царството, понеже е премъдра и опитна в делото на управляването. Но това било възможно за нея само ако стане съпруга на императора. Тя им изтъквала това, че е обещала пред Бога да запази девството си до своята смърт. Но и **Маркиан обявил, че и той също е дал обет на Бога да пази чистота**. Тогава, заради нуждите на светата Църква, която била смущавана от умножаващите се еретици, света Пулхерия се съгласила да встъпи в съпружество с Маркиан, но

при условие, че до края на живота си ще остане девствена, понеже това изисквали и даденото пред Бога обещание, и природното целомъдрие на двамата съпрузи, и вече далеч не младата им възраст: тя била тогава на 51 години, а и императорът също не бил млад.

✘ По такъв начин света Пулхерия само се наричала негова жена, а в действителност не била негова съпруга, а сестра, която царувала заедно с него и управлявала, принасяйки голяма полза за цялата Божия Църква и за царството. Също така и Маркиан се наричал неин съпруг, а в действителност не бил мъж, а брат, който царувал заедно с нея, като с царска дъщеря, която била наследила престола от своя баща. И така, по това време на гръцкия престол **можела да се види царуваща като че девствената чистота, понеже царували и цар - чист по душа и по тяло, и царица - дева, пазеща себе си в непорочност.**

О, девствено съпружество, което рядко се вижда! **Нека се удивлява на това светът, пълен с нечисти похоти! Да се посрамят хората, които служат на плътските страсти и наслаждения, като чуят за това съпружество на благочестивата царска двойка, което се уподобило на ангелската чистота!**

23.09 по еретическия, †10 септември по православния календар - Св. царица Пулхерия

Богоизбраният император Маркиан извършва велико дело за християнската Църква, като свиква през 451 г. в Халкидон четвъртия Вселенски събор, където е осъдена монофизитската ерес и православното изповедание тържествува.

...

В Централна Северна България живеели мизите - име което във византийските хроники се е запазило като синоним на българи.

В Северозападна България и Източна Сърбия се намирало племето на трибалите. Серди - Сердика - днес шопи. Агриани - Граово

- днешните граовци. Одриси - От Долината на тракийските царе и Севтополис до Одрин - одринци. Дентелети - днешно кюстендилско Краище. Пеони - около р. Вардар. Меди, синти, едони, дерони, бистони и бизалти - по р. Струма. Сатри и беси - в Родопите и по р. Марица. Астони - Странджа. Дии, кикони и сапеи - в Западна Тракия и Родопите.

Около Мраморно море, наричано още Тракийско море, живеели тините и долонките на европейския бряг, а витините, мизите (роднини на мизите в Северна България) и дарданите били на азиатския бряг. Те били тясно свързани с

троянците.

Освен в днешна Тракия, която се намира под Мизия, **в обширните земи под Малоазийска Мизия виждаме Тракия и в наименованието на Византийската Тракийска тема** (военноадминистративна област).

Според бащата на историята Херодот преди около 2500 години Държавата на траките се е Простирала от Белград до Крим и от Карпатите до Бяло Море, наричано в древността Тракийско. (Херодот, „История“, „/X.,1, 65/ - 1).

В долния край
на картата - от
южните бегове
на Мраморно
море в кафяво са
тракийските
земи на древна
Троя. В най-
долната част на
Балканите - п-ов
Пелопонес, е
държавата на

гърците.

Картата е от книгата "По следите на първите гърци" на проф. Ян Бест и Сибила фон Реден. Те написаха: " 17 века пр. Христа над 80-90% от територията на Гърция е била населена с хора наричани в античността траки, а по-късно в Ранното Средновековие - българи".

Ето и още сведения от древните автори за връзките между тези общества:

Според Херодот **гетите са траки**. Страбон казва, че **гетите са от един род с мизите** и говорят един език. Дион Касий **разглежда тракийското племе даки, като част от скитите**. Прокопий пише, че **сарматите и гетите са от един произход**. Стефан Византийски директно заявява „**скитите са тракийски народ**“.

Филосторгий (Φιλοστωργιος), който е историк живял през IV-V в. пише: „по това време Урфила довел в ромейската земя многоброен народ от **отвъддунавските СКИТИ, НАРИЧАНИ НЯКОГА ГЕТИ, А СЕГА ГОТИ**.“

...

От другата страна на Меотидското блато (Азовско море - б.ред.) **живеели ГОТИ**, визиготи, вандали и др. **готски народи. В по-ранни времена те също са били наричани СКИТИ**, тъй като **всички народи, живеещи в тези области, са носели общото име скити. Някои от тях са се наричали също сармати** или меланхлени.” (IV, 5¹)...

Старите жития на светците ни дават представа и **каква вяра са имали в древни времена готите**:

„Когато при царуването на светия равноапостолен цар Константин Велики християнската вяра започнала да се разпространява по цялата вселена, тогава и в готската страна*, отвъд Истър (старото име на река Дунав, бел.ред.), като светъл лъч в тъмнината възсияло светото благочестие. В тази страна бил роден, кръстен и възпитан свети Никита. **Готският епископ Теофил († около 340 г., бел.ред.), който взел участие в първия Никейски събор, изповядвал догматите на православната вяра и подписал определения на събора, просветил Никита със светлината на вярата и го кръстил в името на Отца и**

Сина и Светия Дух.“

Св.
великомъченик
Никита.
Фреска от
църквата "Св.
Николай" в
манастира
Ставроникита
на Атон. 1546
год.

*** Земята на готите се простираше от долното течение на Висла до Черно море. Те заемали най-вече територията на днешна Румъния по поречието на Дунав. Бел.ред.**

В скоро време древният завистник - дяволът, който не понесъл това, че светата Христова вяра се разпространява и броят на християните все повече и повече се увеличава, повдигнал в тази варварска, омрачена от идолослужението земя, борба и жестоко гонение против изповедниците на Христовото име и вярващите в Господа. Духът на злобата внушил на княз Атанарих да избива християните и да изтрие от земята си дори спомена за тях. **По това време сред готите започнали междуособни войни. Те се разделили на две части: едната имала за вожд Фритигерн, а другата била ръководена от жестокия мъчител Атанарих. Когато единоплеменниците се срещнали в кръвопролитна битка, Атанарих, който притежавал повече сила и храброст, разгромил своя противник и обърнал войската му в бягство.** Победеният Фритигерн избягал в Гърция, където потърсил помощта на христоненавистния цар Валент (царувал от 364 до 378 г., бел.ред.). Царят заповядал на

войската си в Тракия да му се притече на помощ. След това заедно с оцелелите си воини и събраните в Тракия гръцки войски Фритигерн излязъл на битка срещу съперника си. **Когато преминавал Истър, той заповядал да направят изображение на светия Кръст и да го носят пред полковете му. Така той нападнал Атанарих. Сражението било ужасно, но с помощта на Кръста християните победили Атанарих и цялата му войска: едни убили, а други пленили, а самият Атанарих с малка дружина едва успял да избяга. Оттогава християнската православна вяра все повече и повече се разпространявала сред готите, защото, като видели проявената в битката непобедима сила на кръста, мнозина повярвали в Разпнатия на кръста Господ.**

Когато починал епископ Теофил, катедрата му заел Урфил* - мъж благоразумен и благочестив. Той създал за готите букви и превел от гръцки език много книги, така че светата християнска вяра се разпространявала сред тях все повече. За утвърждаването на вярата в Христа способствал с ревността си и свети Никита, един от най-благородните и славни мъже на тази земя. С благочестието и боговдъхновените си слова той довел мнозина при Господа.

*Епископ Улфила проповядва
православието сред
готските войни*

*** Урфил или Улфила - готски епископ и
ревностен проповедник на християнството сред
готите, живял от 311 до 383 година. Бел.ред.**

След известно време нечестивият Атанарих отново се завърнал в родината си. Придобил власт и сила, подучван от бесовете, той започнал в своята област страшно гонение против християните, като се опитвал да отмъсти за унижението, че бил победен и посрамен от тях в битката.

Тогава, разпалван от божествена ревност, **свети Никита излязъл на борба с двама врагове - невидимия и видимия**. Борбата против невидимия враг той водел, като обръщал неверните в истинската вяра и подготвял вярващите към мъченически подвиг. А **с видимия враг се борел, като**

изобличавал мъчителя Атанарих и го укорявал заради неговото безбожие и безчовечност и за това, че подлагал на мъки много вярващи християни. Свети Никита победил и двамата - и дявола потъпкал, и жестокостта на мъчителя преодолял. Различните мъчения, с които искали да накарат добрия страдалец да се отрече от Господа, били безсилни и самият мъчител недоумявал защо въпреки могъществото си не може да склони към своето злочестие един раб Христов, твърд в изповеданието си като здрав и непоклатим стълб.

Какво измислил тогава беззаконникът? Той решил да унищожи с огън онзи, когото не могъл да унищожи с множество рани, мъчения на плътта и смазване на членовете. Но какво постигнал нечестивецът? Той изгорил повече самия себе си с яростта си, отколкото мъченика - с пламъка, защото, макар и да се намирало в огъня, тялото на свети Никита останало невредимо. А мъчителят и без огън изгорял от безбожието си, защото умъртвил душата си и тялото си приготвил за ада. Така свети Никита воювал за Христа под знамето на кръста и се показал победител не само по име, но и в действителност.

✖ Мъченичество на великомъченик Никита. Фреска от църквата "Благовещение" в Грачаница, Косово, Сърбия. Около 1318 г.

Тялото на светеца, неповредено от огъня, останало непогребано и захвърлено с безчестие. По това време в готската страна живеел един благочестив християнин на име Мариан, роден в киликийския град Мопсуестия*. Той бил дошъл тук по някаква своя работа и останал доста продължително време. Мариан се запознал със свети Никита и

спечелил приятелството и любовта му - особено го обикнал тогава, когато видял, че светият подвижник изповядва Христовата вяра и е готов дори да пролее кръвта си за нея. И ето, той решил да вземе тялото на обичния си приятел и мъченик Христов и да го отнесе в родната си страна. Но се опасявал да изпълни замисъла си от страх пред княза, който заповядал никой да не смее да погребее тялото на мъченика. Тогава Мариан решил тайно през нощта да го вземе при себе си.

* Град Мопсуестия бил разположен в равнина край бреговете на река Пирам. Бел.ред.

Когато паднала нощта, той бил готов да отиде и да изпълни намисленото дело, но тъмнината и дъждът му попречили. Мариан силно скърбял, защото не виждал къде да върви и как да намери тялото на мъченика. Но **Бог, на всички утешения, някога показал на влъхвите със звезда пътя към Витлеем (Мат. 2:2), утешил и него и му посочил благоприятен път към тялото на светеца: Той прати небесна сила във вид на звезда, която засияла пред Мариан и го повела в нужната посока. Звездата светела и разпръсквала нощния мрак, а той я следвал с радост. После тя спряла над мястото, където било тялото на светеца**, а Мариан го обгърнал с чиста плащаница и го отнесъл в къщата си.

Така той получил търсеното съкровище. Скрил го старателно в жилището си за известно време, а скоро след това се завърнал в отечеството. Той взел със себе си тялото на светия мъченик * и с почести го погребал в своя дом в град Мопсуестия.

* Свети Никита починал на 15 септември 372 година.
Бел.ред.

Бог благословил дома на Мариан заради Своя мъченик свети Никита, както някога благословил с много богатства дома на Потифар заради Иосиф (Бит. 39:5) и дома Аведаров заради Ковчега на Завета (2Цар. 6:11.). Скоро домът на Мариан изобилствал с голямо богатство - и вещественно, и духовно, защото при гроба на светеца се подавали множество дарове на всички нуждаещи се и се изпращали изцеления на болните. Целият град и околностите се събирали при гроба му, така че домът на Мариан не можел да побере всички, които идвали тук. Затова вярващите решили да построят църква в името на свети Никита и да положат в нея мощите на мъченика. Те ревностно се заложили за това дело и скоро построил храма. След като строежът бил завършен и храмът бил украсен с подобаващо благолепие, отворили гроба на светия мъченик, взели ковчега, отнесли го в новосъздадената църква и го погребали в земята.

28.09 по еретическия, † 15 септември по православния календар - Св. великомъченик Никита

„Ерминингелд, син на Готския цар Леовигилд, бил...

ВИЖТЕ ЦЯЛАТА СТАТИЯ: "[ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ](#)"